

THIJS MARIS, ZELFPORTRET.

MATHIJS MARIS †.

In de afgelopen maand is ook Thijs Maris heengegaan; zeker de fijnste en meest gevoelige der drie broeders. Hij was langzamerhand een legendarische figuur geworden, waarvan men wist dat hij nog leefde, maar die evengoed dood had kunnen zijn. Om zijn persoon hadden zich vele en velerlei verdichtselen geweven, men teekende hem als een zonderling die in de grootste armoede leefde, tot wien niemand werd toegelaten, die met heel de wereld in onmin verkeerde,

kortom als iemand die voor de maatschappij feitelijk niet meer bestond. Daarbij kwam, dat hij, zooals men zeide, zijn oude werk vernietigde, het bestaande ontkende, niet meer werkte of ten minste nergens tentoonstelde, zoodat zijn kunstenaarsperiode reeds lang als afgesloten beschouwd kon worden.

Maar dit eenzellige leven, waarin hij zich weinig bekommerde om wat er rond hem gebeurde, geen notie nam van andermans arbeid en slechts uit vroegeren tijd een veneratie had behouden aan de kunst van enkelen, dit kluizenaarschap, het heeft hem gemaakt tot een zóó persoonlijk kunstenaar als er slechts weinigen geweest zijn.

Zijn aard en neiging was droomerig en romantisch, waarop zijn Duitsche reis wel geïnculceerd zal hebben, want de herinneringen daaraan kwamen zoolwel in figuur als in het landschap telkens terug.

Trouwens zijn schilderijen waren allen meest uit zijn herinnering geboren, en jaren later schilderde hij soms wat hij vroeger aanschouwd had, maar dan was het in zijn geest verwerkt tot een visioen dat nog slechts zeer vaag de herinnering aan de werkelijkheid bewaarde.

Meer en meer liet hij alle gedachten aan de natuur los, en vormde zich als 't ware een eigen wereld van droomgestalten, die als uit een nevel opdoemden.

Zijn schilderijen werden bijna onstoffelijk, men denkt daarbij niet meer aan verf, aan